

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ହଂସ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ, ତୁମକୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ହଂସ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୁରଣ ନିର୍ବିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ଡ଼ାନ୍ତମାର୍ଗରେ ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଆଗକୁ ଯିବାର ସହଜ ବିଧି କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଯଦି ଏହି ଡ଼ାନ୍ତମାର୍ଗରେ ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଆଗକୁ ଯିବାର ଅଛି ତେବେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ବିଚାରକୁ ଛାଡି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ଲାଗିଯାଅ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବିକାର ରୂପୀ ଆବରଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବାହାରିଯିବ । ଏହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯାତ୍ରା ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାର ଆଧାର ଅଟେ, ଏହା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ କଉଡ଼ିରୁ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । ବାବାଙ୍କର କରୁତବ୍ୟ ହେଲା ତୁମକୁ କଉଡ଼ିରୁ ହୀରା, ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରିବା । ଏହି କରୁତବ୍ୟ ନ କରି ବାବା ମଧ୍ୟ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଦୁନିଆରେ କେହି ହଂସ ଆଉ କେହି ବଗ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହଂସ ଅଟନ୍ତି, ତୁମକୁ ଏହିଭଳି ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ଦୈବୀ ସମ୍ପର୍କଦାୟକ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଏବେ ଦୈବୀ ସମ୍ପର୍କଦାୟକ ହେବାକୁ ଯାଉଛ, ମୁଁ ତୁମକୁ ହଂସ ଭଳି କରୁଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହଂସ ଭଳି ଶୁଦ୍ଧ ପବିତ୍ର ହୋଇନାହିଁ, ହେବାର ଅଛି । ହଂସ ମୋତି ଖାଇଥାଏ, ବଗ ଆବରଣ ଖାଇଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ହଂସ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ, ସେଥିପାଇଁ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଫୁଲ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନର ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ କର୍ତ୍ତା କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ ହଂସ ଥିଲୁ ପୁଣି ତଳକୁ ଖସି ବଗ ହୋଇଯାଇଛ । ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ହଂସ, ଅଧାକଳ୍ପ ବଗ ହେଉଛ । ହଂସ ହେବା ପାଇଁ ମାୟାର ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି କୌଣସି ନା କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତା ଆସିଯାଉଛି, ମୁଖ୍ୟ ଦୁର୍ବଳତା ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନ । ଏହି ସଂଗମସ୍ଥରେ ହିଁ ତୁମକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାକୁ ହେବ । ଯେବେ ତୁମେ ହଂସ ସମାନ ହୋଇଯିବ ତେବେ କେବଳ ତୁମେ ହଂସମାନେ ହିଁ ରହିବ । ହଂସ ଅର୍ଥାତ୍ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେଉଛ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ବି ହଂସ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦିଓ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଅଟ । ବାବା ତୁମକୁ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କ ଭଳି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଆଉ କୌଣସି ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ମଧ୍ୟ ଆସିଛନ୍ତି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛ ଆଉ କ’ଣ କେହି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବେ କି । ଏବେ ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କ ଧର୍ମ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୁଣୁଛ ଏବଂ ବୁଝୁଛ । ଆଉ କେହି ଏକଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେସବୁ ହେଲା ମନୁଷ୍ୟ ମତ, ବିକାର ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି ନା । ସତ୍ୟସ୍ଥରେ ବିକାରର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ, ସେଠାରେ ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ସତ୍ୟସ୍ଥରେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସବୁ କିଛି ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ କ’ଣ ଜଣା ସେଠାରେ ପିଲାମାନେ କିପରି ଜନ୍ମ ହେବେ ? ତା’ର ନାମ ହିଁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ତେଣୁ ସେଠାରେ ବିକାରର କୌଣସି କଥା ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ତେବେ କହୁଛନ୍ତି ଜୀବଜନ୍ତୁ ଆଦି କିପରି ଜନ୍ମ ହେବେ ? ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ ସେଠାରେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସବୁକିଛି ହେବ, ବିକାରର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ଶତକଡା ୧୦୦ ଭାଗ ନିର୍ବିକାରୀ ରହିବେ । ଆମେମାନେ ତ ଶୁଭ କଥା କହୁଛୁ । ତୁମେ ଅଶୁଭ କଥା କାହିଁକି କହୁଛ ? ଏହାର ନାମ ବେଶ୍ଵାଳୟ ଏବଂ ତା’ର ନାମ ହେଲା ଶିବାଳୟ । ଏହି ଶିବାଳୟର ସ୍ଥାପନା ଶିବବାବା କରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ସର୍ବବୋର୍ତ୍ତ ଟାଣାର ଅଟନ୍ତି ନା । ସେହିଭଳି ଶିବାଳୟ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚରେ ତିଆରି କରିଥା’ନ୍ତି । ଶିବବାବା ତୁମକୁ ସର୍ବବୋର୍ତ୍ତ ଶିଖରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରତି ବହୁତ ପ୍ରେମ ରହିଥାଏ ନା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ରହିଥାଏ । ଶିବବାବାଙ୍କର ମନ୍ଦିରକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭକ୍ତିର ସହିତ ଯାଇଥା’ନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଉଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ କେହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ନାହାଁନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ହିଁ ତୁମର ପରୀକ୍ଷା ହେବ ଯେତେବେଳେ ତୁମର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଯିବ । ଏହାପରେ ସବୁ କିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ପୁଣି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ଲାଗିବେ । ତୁମର ରାଜତ୍ଵ ତ ପ୍ରଥମରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ ପ୍ରଥମେ ରାଜତ୍ଵ ଆରମ୍ଭ ହୋଇନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତୁମର ପୁରା ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଛି । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ । ବନାରସରେ ପିଲାମାନେ ସେବା କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ, କାହିଁକି ନା ସେମାନଙ୍କର ବୁଝାଇବାର ନିଶା ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେହି ଲୋକମାନେ ଡ଼ାନ୍ତକୁ ଏତେ ବୁଝିପାରୁ ନଥିଲେ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ଏହି ଡ଼ାନ୍ତକୁ ବୁଝିବେ । ଏଠାରେ ବିରଳ କେହି ହଂସ ସମାନ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ଯଦି ହଂସ ସମାନ ନ ହେବେ ତେବେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବେ । କେହି ତ ଶତକଡା ୯୫ ଭାଗ ଦଣ୍ଡ ପାଇଥା’ନ୍ତି କେବଳ ଶତକଡା ୫ ଭାଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ କମ୍ ନମ୍ରର ରହିଛି ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ କେହି ବି ନିଜକୁ ହଂସ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଯେବେ ଶିକ୍ଷା ଦାନ ଶେଷ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଲଢେଇ ମଧ୍ୟ

ଲାଗିଯିବ । ତେଣୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଇଞ୍ଚାନ ତ ନେବାକୁ ହେବ ନା । ଏହା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଅନତିମ ଲଢେଇ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ କେହି ଶତକ୍ରମ ୧୦୦ ଭାଗ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତ ଘରେ ଘରେ ସନ୍ଦେଶ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ବିପ୍ଳବ ହେବ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବଡ଼-ବଡ଼ ଆଖି ତିଆରି ହୋଇଛି, ସବୁ ହଲିବାକୁ ଲାଗିବ । ଉକ୍ତିର ସିଂହାସନ ମଧ୍ୟ ହଲିବାକୁ ଲାଗିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଉକ୍ତିମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି ନା । ଏହା ଉପରେ ତୁମେ ବିନୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ରର ପ୍ରଜା ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି, ପୁଣି ଏଥିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ । ପୁନର୍ବାର ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଆସିବ । ତୁମେ ସବୁ କିଛି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରିବ । ଆରମ୍ଭରୁ ତୁମକୁ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଥିଲା କିପରି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାଜଧାନୀ ପରିଚାଳିତ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏହି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରିଥିବା ଆତ୍ମା ଆଜି ନାହାନ୍ତି । ତେବେ ଡ୍ରାମାରେ ଯାହାଙ୍କର ଯେଉଁ ଭଳି ଅଭିନୟ ଅଛି ସେହିପରି ଚାଲିବ । ଏଥିରେ କ’ଣ ଆମେ କାହାର ମହିମା କରିବା କି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋର କ’ଣ ମହିମା କରିବ ? ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ଅପବିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା । ଶିକ୍ଷକଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ପାଠ ପଢ଼ାଇବା । ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାଙ୍କର କ’ଣ ମହିମା କରିବା ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାର ବର୍ଣ୍ଣବର୍ତ୍ତୀ ଅଟେ, ଏଥିରେ ଶକ୍ତିର କ’ଣ କଥା ଅଛି । ଏହା ତ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଟେ । ମୁଁ କଲ୍ୟ କଲ୍ୟ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସି ଅପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ରାସ୍ତା ବତାଉଛି । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ବିନା ରହିପାରିବି ନାହିଁ । ମୋର ଅଭିନୟ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ସଠିକ୍ ଅଟେ । ମୁଁ ସେକେଣ୍ଡ ବିଳମ୍ବରେ ବା ପୂର୍ବରୁ ଆସିପାରିବି ନାହିଁ । ମୁଁ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ସଠିକ୍ ସମୟରେ ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଉଛି । ପ୍ରତି ସେକେଣ୍ଡ ଯାହା ବିତିଯାଉଛି ଏହା ଡ୍ରାମା ମୋ ଦ୍ଵାରା କରାଉଛି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାର ବର୍ଣ୍ଣବର୍ତ୍ତୀ ଅଟେ । ଏଥିରେ ମହିମାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ମୁଁ କଲ୍ୟ କଲ୍ୟ ଆସୁଛି, ମୋତେ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ଏଠାରେ ଆତ୍ମା କେତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ ଅବଶିଷ୍ଟକୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ବହୁତ ସମୟ ପବିତ୍ର ରହି ମଧ୍ୟ ପୁଣି ମାୟାର ଚାପୁଡ଼ା ଲାଗିବା ଦ୍ଵାରା ବିକାରୀ ହୋଇ ମୁହଁ କଳା କରିଦେଉଛନ୍ତି ।

ଏହା ହେଉଛି ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ ମାୟା ଶତରୁ ସହିତ ବହୁତ ସାମନା କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ବିକାର ଦ୍ଵାରା ଜନମ ନେଇଥା’ନ୍ତି । କେହି ବି ଉଦ୍ଧୃତି-ଉଦ୍ଧୃତିରେ ମିଶିଯାଉ ନାହାନ୍ତି । କେହି ବି ଘରକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ ଏବଂ ଏହାର ଅଭିନୟ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ, ପୁଣି ଉଦ୍ଧୃତି-ଉଦ୍ଧୃତିରେ କିପରି ମିଶିପାରିବ । ଯେତେ ମନୁଷ୍ୟ ସତେ ମତ, ସେବୁ ହେଲା ମନୁଷ୍ୟ ମତ କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ଵରୀୟ ମତ ଏକ ଅଟେ । ଏଠାରେ ଦେବୀମତ ନାହିଁ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନେ ରହିଥା’ନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ଈଶ୍ଵର ଦୟା କର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଏଭଳି ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛି ଯାହା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ପୂଜା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପୂଜା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇନାହିଁ, ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଏହିଭଳି ଦେବତା ହେବୁ ପୁଣି ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଆମର ମହିମା ହୋଇ ମନଦିର ତିଆରି ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଚଣ୍ଡିକା ଦେବୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମେଲା ଲାଗିଥାଏ । ଚଣ୍ଡି ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିଥା’ନ୍ତି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଏମାନେ ବିଶ୍ଵକୁ ପବିତ୍ର କରିବାରେ କିଛି ନା କିଛି ସାହାଯ୍ୟ କରିଥା’ନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ଏମାନେ ସେନା ଅଟନ୍ତି ନା । ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ତଥାପି ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି ନା । ଯଦି ଏଠାରେ କେହି ଶବ୍ଦ ଥିବେ ତେବେ ସିଏ ମଧ୍ୟ କହିବେ ନା ମୁଁ ଭାରତର ମାଲିକ ଅଟେ । ଆଜିକାଲି ଗୋଟିଏ ପଟେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଭାରତ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଦେଶ ଅଟେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ପଟେ କହୁଛନ୍ତି ଦେଶ ଭାରତର ଅବସ୍ଥା କ’ଣ ହୋଇଗଲାଣି । ରକ୍ତର ନଦୀ ବହି ଚାଲିଛି । ଗୋଟିଏ ଗୀତରେ ମହିମା କରାଯାଇ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଏକ ଗୀତରେ ନିନ୍ଦା କରାଯାଉଛି । ତେଣୁ କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ ଏବେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ କ’ଣ ଜଣା ଅଛି କି ଏମାନଙ୍କୁ ଉଗ୍ରବାନ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ବୋଲି ଜାଣିଲେ କହିବେ ବାହାଃ ଏମାନେ ଉଗ୍ରବାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷକ କରିଦେଉଛନ୍ତି! ଆରେ, ଉଗ୍ରବାନୁବୀତ ରହିଛି ନା । ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରୁଛି । କେବଳ ଗୀତାରେ ମନୁଷ୍ୟର ନାମ ଲେଖି ଗୀତାକୁ ଖଣ୍ଡନ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । “କୃଷ୍ଣ ଉଗ୍ରବାନୁବୀତ”— ଏହା ତ ମନୁଷ୍ୟ ମତ ହୋଇଗଲା ନା । କୃଷ୍ଣ ଏଠାକୁ କିପରି ଆସିବେ ? ସିଏ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଥିଲେ । ତାଙ୍କର କ’ଣ ଦରକାର ଯେ ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବେ ।

ବାବାଙ୍କୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନନ୍ୟ କେହି ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ରତନ ଉତ୍ତାରିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ପଥର ଅର୍ଥାତ୍ କଟୁ ଶବ୍ଦ ନୁହେଁ । ନିଜକୁ ପରାରିବା ଉଚିତ୍ ଆମେ ଏହିଭଳି ହୋଇଛୁ ? ଯଦିଓ ରାହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଏହି ନର୍କରୁ ଜଳଦି ଉଦ୍ଧାର ହେବୁ କିନ୍ତୁ ଜଳଦି ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ସମୟ ଲାଗୁଛି ଏବଂ ତୁମକୁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଏହି ଇଞ୍ଚାନକୁ ବୁଝାଇଲାବାଲା ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଅଛନ୍ତି, ତୁମେ ଅନତିମ ସମୟରେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବେ ବୁଝାଇପାରିବ । ସେହି ସମୟରେ ତୁମର ଇଞ୍ଚାନବାଣ ପ୍ରଭାବ ଦେଖାଇବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ପାଠପଢ଼ା ଚାଲିଛି, ଶିକ୍ଷାଦାତା ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ପାଠ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମେ ଏଭଳି ଲଢେଇ ଦେଖିବ ଯାହା ନ କହିବା ଭଲ । ଲଢେଇରେ ତ ବହୁତ ମରିବେ ପୁଣି ଏତେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ କୁଆଡ଼େ ଯିବେ । କ’ଣ ଏକତ୍ର ଯାଇ ଜନମ ନେବେ ? ଏହି ବୃକ୍ଷ ଧୀରେ ଧୀରେ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ଶାଖା-ପ୍ରଶାଖା, ପତ୍ର ଆଦି ବାହାରୁଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ କେତେ ଜନମ ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି କେତେ ମରୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ, ଘରକୁ ତ କେହି ଫେରିଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିଛି । ଏତେ ସବୁ କଥାର ବିସ୍ତାରକୁ ଯିବା

ପୁରୁଷରୁ ପରଥମେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ତ ମନେପକାଅ ଯାହା ଦଞ୍ଚାରା ବିକରମ୍ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଅବଶେଷ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହା ପରେ ଯାଇ ଅନ୍ୟ କଥା, ତୁମେ ଏସବୁ କଥାର ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ପରଥମେ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର ଯାହା ଦଞ୍ଚାରା ଏହିଭଳି ହୋଇପାରିବ । ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ସମ୍ପତ୍ତିର ଯାତ୍ରା ଏବଂ ସମସ୍ତତଃ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ । ସନ୍ଦେଶଦାତା ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଧର୍ମସ୍ଥାପକତଃ ମଧ୍ୟ ପରଚାରକ ବା ଧର୍ମଗୁରୁ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ସତଗୁରୁ ହିଁ ସଦଗତିଦାତା ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ନା କିଛି ସୁଧୁରିଥା'ନ୍ତି । କିଛି ନା କିଛି ଦାନ ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ତୀର୍ଥ କରିବା ସମୟରେ କିଛି ନା କିଛି ଦାନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ଅନତିମ ଜନ୍ମରେ ବାବା ଆମକୁ ହୀରାତୁଳ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ କୁହାଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ସେତିକି ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ କହୁଛ ଆମର କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆରେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଫୁଲ ସମାନ କରିବାକୁ ଆସିଛି ତୁମେ କାହିଁକି ଫୁଲ ସମାନ ହେଉନାହିଁ ? ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା । ତେବେ ତୁମେ କାହିଁକି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁନାହିଁ ? ତୁମକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇଲାବାଲା ବାବା ତ ମିଳିଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କିଏ କଲେ ? ଏକଥା କ'ଣ ଦୁନିଆ ଜାଣିଛି କି । ବାବା ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ କଥାକୁ କେହି ଗୁହ୍ୟନାହାନ୍ତି । ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ତୁମ ପାଖକୁ ବହୁତ ଆତ୍ମା ଆସିବେ ତେବେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୁରୁତ୍ବର ଗ୍ରାହକ ମଧ୍ୟ କମିଯିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ରର ସାରାଂଶ ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛି । ଅନେକ ଢେର ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏହି ଶମ୍ଭାନ୍ତ ସମାନ ସଂସାରରୁ ବୁଦ୍ଧି ବାହାର କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକରମ୍ ବିନାଶ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିନାଶର ସମୟ ଅଟେ । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ହିସାବ-କିତାବ ରୁକ୍ତ ହେବାର ଅଛି । ସାରା ଦୁନିଆର ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତ ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଆତ୍ମା ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ଏହି ଅଭିନୟ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଏଥିରେ କୌଣସି ଫରକ ପଡ଼ିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଏହା ବହୁତ ବଡ଼ ବିଶାଳ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଏହା ତ କ୍ରମାନୁସାରେ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଏଠାରେ କେହି ଗୁହ୍ୟନା ସେବାଧାରୀ ଆଉ କେହି ସ୍ଥୂଳ ସେବାଧାରୀ ଅଛନ୍ତି । କେହି-କେହି କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ଡ୍ରାଉଇଂ ହେବୁ ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ବିମାନର ମାଲିକ ହୋଇଯିବୁ । ଆଦିକାଳି ଧନୀ ଲୋକମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମ ପାଇଁ ଏହା ହିଁ ସଞ୍ଚାର ଅଟେ । ଆମ ପାଖରେ ବଡ଼-ବଡ଼ ମହଲ, ବିମାନ ଆଦି ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ କୃତ୍ରିମ, ଏହାକୁ ମାୟାର ଆତମ୍ବର କୁହାଯାଉଛି । କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ ଶିଖୁଛନ୍ତି, ଜାହାଜ ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଜାହାଜ ଆଦି କ'ଣ ସେଠାରେ କାମରେ ଆସିବ କି । ବମ୍ ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ଏହା କ'ଣ ସେଠାରେ କାମରେ ଆସିବ କି । ସୁଖଦାୟୀ ଜିନିଷ ହିଁ ସେଠାରେ କାମରେ ଆସିବ । ତେବେ ବିନାଶ ହେବାରେ ବିଢ଼ିଆନ ହିଁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ପୁଣି ଏହି ବିଢ଼ିଆନ ହିଁ ତୁମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଗଢ଼ିବାରେ ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗ କରିବ । ଏହି ଡ୍ରାମା ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବରେ ରଚନା ହୋଇଛି । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ବିନାଶ ସମୟରେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିବାର ଅଛି । ଏହି ଶମ୍ଭାନ୍ତ ରୂପକ ସଂସାରରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟାଇ ଦେବାର ଅଛି । ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ରହି ସବୁ ପୁରୁଣା ହିସାବ-କିତାବକୁ ରୁକ୍ତ କରିବାର ଅଛି ।

(୨) ମୁଖ ଦଞ୍ଚାରା ସର୍ବଦା ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ଉଚିତ୍, ପଥର ଅର୍ଥାତ୍ କଟୁବଚନ ନୁହେଁ । ପୁରୁଣା ରୂପରେ ହଂସ ସଦୃଶ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କର୍ତ୍ତାକୁ ଫୁଲ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ସାବଧାନ ରହି ମାୟାର ସୁକ୍ଷମ ରୂପର ଛାୟା ଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହୁଥିବା ମାୟାମୁକ୍ତ ହୁଅ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମାୟା ବାସ୍ତବିକ ବୋଧ ଶକ୍ତିକୁ ଏବଂ ଅନୁଭବ କରିବାର ଶକ୍ତିକୁ ହରଣ କରି ଭୁଲକୁ ଠିକ୍ ଅନୁଭବ କରାଉଛି । ଯେଭଳି କେହି ଜାଦୁମନ୍ତ୍ରର ଦଞ୍ଚାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇ ପରବଶ ହୋଇଯାଇଥାଆନ୍ତି ସେହିଭଳି ମାୟାର ସୁକ୍ଷମ ରୂପ ବାସ୍ତବିକତାକୁ ଅନୁଭବ କରାଇ ଦେଉନାହିଁ । ତେଣୁ ବାପଦାଦା ସାବଧାନତା ଶବ୍ଦ ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଭାବରେ ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରାଉଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି ଏଭଳି ସାବଧାନ ରୁହ ଯାହା ଦଞ୍ଚାରା ମାୟାର ଛାୟାଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହି ମାୟାମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ତେଣୁ ବିଶେଷ ରୂପରେ ମନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ବାବାଙ୍କର ଛତ୍ରଛାୟାର ସାହାରା ଦିଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସହଜଯୋଗୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସହଜରେ ଯୋଗ ଲାଗିଯାଏ ।